

mærksom paa i denne Sammenhæng, det er det, som skete i Slutningen af Samlingen 1899—1900. Man vil huske, at Forslaget om en Forhøjelse af Brændevinskatten da forelaa til Behandling her i dette Ting, at dette Forslag da blev forkastet ved en Dagsorden; man vil endvidere erindre, at de andre tre Forslag, Skattereformen omfattede, gik fra Folketinget op til Landstinget, og at man i Landstinget nedhuggede alle tre Forslag ved Dagsordener. Vi stode saaledes den Gang paa ganske bar Bund i Skatte-lovsspørgsmaalet, og det, som saa maatte være det afgørende for Venstre, idet man vilde rejse Spørgsmaalet paa ny, var jo det: Hvorledes skulde man nu sammensætte en Skattereform, for at man kunde have nogen som helst Udsigt til, at den kunde føres igennem. Saa faldt da vor Opmærksomhed straks naturligt paa den Kendsgerning, at Afstanden mellem Folketingets og det høje Landstings Opfattelser i Spørgsmaalet om en Skattereform var saa stor, at der neppe var Mulighed for at faa Enighed bragt til Veje derom. Man var i Venstres Lejr paa det rene med, at dersom man fik en Række Skattereformforslag, der indeholdt et Forslag om en Revision af vor Toldlov, vilde det betyde ganske det selv samme, som at vi ingen Skattereform vilde have gennemført. Det forekommer mig ganske mærkeligt, at det ærede Medlem fra Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) kan se bort fra disse Kendsgerninger. Det ærede Medlem maa dog vide, hvad Landstinget forlangte, eller kende Landstingets Standpunkt i Toldlovs-spørgsmaalet i Slutningen af Samlingen 1899—1900. Det ærede Medlem maa jo ogsaa vide, at Folketinget havde vist Imødekommen netop i dette Spørgsmaal, en Imødekommen, som efter min Opfattelse i Virkeligheden var alt for stor, og ikke desmindre var Afstanden mellem Folketingets Standpunkt paa denne Side og det høje Landstings paa den anden saa stor, at der ikke var Mulighed for at faa disse modstaaende Opfattelser forenede. Det var netop ud fra denne Opfattelse — saaledes har jeg i alt Fald stadig tænkt mig det —, at den parlamentariske Kommission kombinerede sin Skattereform, som den gjorde. Men det er selvfølgelig, hvad jeg allerede har sagt tidligere, at saa snart der kan være den mindste Udsigt til, at Forslaget om en Toldrevision kan gennemføres i Rigsdagen — det er mit Haab, at den Tid snart skal komme — vil, man fra Venstres Side være med i Arbejdet paa

Gennemførelsen af en Toldrevision fuldt saa ihærdigt og kraftigt, som man nu er med til at søge den foreliggende Skattereform gennemført.

Over for det ærede Medlem skal jeg i denne Sammenhæng gøre en lille Bemærkning. Det ærede Medlem anker over, at Samfundets Prioritet i Landets Ejendomme vil blive formindsket ved denne Skattereform. Det er en Tale, man ikke er vant til at høre fra demokratisk Side. Den Tale er for nogle Aar tilbage bleven ført oppe i det høje Landsting, og den Paastand blev den Gang fremsat med meget stor Styrke. Meningen var den, at Hartkornsskatterne skulde ikke betragtes som Skat i og for sig, men som en Grundbyrde, der ikke kunde tages bort fra Ejendommene, men skulde hæfte ved dem til evig Tid. Saaledes omtrent var Opfattelsen i Landstinget den Gang. Nu have de Mænd, der optraadte som Ledere for Landstinget den Gang og vel ogsaa gøre det fremdeles, skiftet Opfattelse i saa Henseende og faaet en Opfattelse, der i høj Grad nærmer sig Venstres, ja egentlig godt kan siges at være Venstres Opfattelse. Som bekendt kom man i Fjor med det Forslag, at disse Skatter paa fast Ejendom simpelthen skulde afskrives; det gjaldt kun om at give Statskassen Ækvivalent eller i alt Fald delvis Erstatning derfor.

Med Hensyn til den af de ny Skatter, der nærmest skal træde i Stedet for de gamle Hartkornsskatter, nemlig Ejendoms-skylden, maa jeg sige, at jeg principielt slet ikke er nogen Ven af den Skat. Den frembyder ganske vist betydelige Fordele fremfor de bestaaende Hartkornsskatter — det kan ikke nægtes —, men der er ogsaa en Lighed, og denne Lighed er netop en Fejl ved Ejendomsskylden. Fra de bestaaende Hartkornsskatter adskiller Ejendoms-skylden sig derved, at den, som vi alle vide, er en Værdiskat. Fra demokratisk Side kan man ikke have noget imod, at man i det hele gaar over til en Værdiskat; hvad Hartkornsskatterne ikke ere. Ingen forstandig Mand vil paastaa, at Hartkornet kan være Maalestok for en Ejendoms Værdi. To Ejendomme kunne meget godt være skyldsatte efter Hartkorn ganske ens og dog være meget forskellige i Værdi. Det er altsaa et ganske betydeligt Fremskridt, naar vi faa Ejendoms-skyld, som er en virkelig Værdiskat, indført i Stedet for Hartkornsskatterne. Endelig er det saaledes, at ved den Skat, her er Tale om, vil, hvis den gennemføres, Beskatningen blive ens og lige for alle.